

δίχως μπάριμα ὅταν Κορώνη
τὸ καλίμι κακαρόνει.

»Δίχως κόμμα και πατρία
καταντῆ κανίς ὅτὸ τέλος
ἄχαμνή φιλοπατρία
καὶ ἔθρακιανὸς Ἄριλιος.

»Τι στριγγίλζετε γιὰ νόμους, τί μάς πίνετε ταύτις,
καὶ λερώνετε χαρτίς ;
πῶς ποδιὰς νὰ μὴ φιλήτε προστατῶν γιγαντοσώμων ;
ἴσους σχίζεται γιὰ νόμους πάει μίσα κατὰ νόμον.

»Τι Πολίτευμα μοῦ λένε και φωνάζετε ὅτὰ πλήθη
ὅτι τοῦτο καταλύθη ;

»Τι Πολίτευμα, βρὶ βλάκας, κοπανατὸς ὅτὰ χαμίνα ;
μὴ θαρρήτε πῶς ὡς τώρα μάς κυβήρηνσε κανίνας ;

»Τι Πολίτευμα δεσπόζει, τί Πολίτευμα περιφῆ,
κἄν καινούριο κἄν παλιὸ ;
ὡς μόνον ἓνα ξέρω, ποῦ τὸν τόπο κυβερνῆ,
καὶ τὸ λένε ρεμπελιό.

»Μίσα, τύπε κουκουσουρη,
θὰ σοῦ σπάσουν τὴ μούρη,
θὰ σοῦ βάλουν και τέλη,
τέτοιος τύπος τίτοια θέλει.

»Τι ζητάτε κάθε τόσο τῶν κακῶν καὶ ὑπευθύνους
πότε τούτους, πότε ἑκείνους,
καὶ τῆς πέναις ἀκονάτε κι' ἐγγεγρασθε θρασείας ;
ὑπευθύνους μὴ ζητάτε γιὰ νὰ μὴ γενήτε αἰς.

»Μίς ὅτὸ ρεμπελιό τὸ τόσο, ποῦ γυριέουν δάφνας ὄλοι,
καὶ σοῦ κἀνει τὴν καρδιά σου σὰν μπαξί, σὰν περιβόλι,
πῶς μόνον ὑπευθύνους εἰς τάλήθεια θὰ ζητῆς
ὅταν ἔλαχε νὰ γίνης παλαδὸς ἐκ γενετῆς.

»Κι' ὁ Θανάσης Εὐταξίας, τὸ καλίμι τὸ δριμύ,
δυνατὰ σὰς πολεμί,
κι' ὁ Θανάσης ὁ Λοκρός
καταφύεται πικρὸς
κι' ἀμειλίχτως σὰς πατάσει
καὶ τοῦ λὲν ἐκαλό, Θανάστη».

»Τίποτα κι' ἄλλα θὰ παρῶρω, καὶ τὸν Τόμαν θὰ γεραίρω
κι' ἐκ φυγῆς θὰ τὸν συχαίρω.
Χαίρα, Τόμαν Ἄλοισια,
καὶ Ραδάμανθου θεινί,
Σολομὸν μεγάλε κι' ἴσιε,
χαίρε, Φραγκοσυριανί.
Ἄλοιστος τόνεμά σου
κι' ἀλόη τὸ κάμωμά σου.

»Μίσα ὅτ' ἄλλα τὰ ποικίλα
πῶσαν και τὸν γίρο Μήλα,
ποῦ ξέρι τοὺς ἀρχαίους και τὸν Πλάτωνα φαροί,
καὶ τὸν πάνε και καθίζει ὅτους Ἄνακρητὰς καρσί.

»Τὸ δουλεμά, τοῦ λένε, κανίνας;...Ξυλοουργός, ὁ Μήλας λίγι
κι' ἡ ματιὰ του καταφύλιμα.
Καὶ τί φτεμέναις τὸν ῥοτούθ
καὶ τὰ γένεμα του κτυποῦν,

ἀποκρίνεται ὁ ἑκείνος μὲ φωνὴ βαθεῖα βαθεῖα :
εφτεμένω ξύλινα τουρικήμ, φτεμένω ξύλινα επαθίε».

Μὰ και σὺ μ' αὐτὸ τὸ ξύλο δυνατὸ θὰ φῆς μπερντάκι
κι' ἔλα στρώσε μου τὴ ράχη.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

(Σ' ἓνα πάλκο τοῦ θεάτρου τὸ ξυλίνο τὸ ζευγάρι
τὴν παρῶσταιν κιαλάει.)

Ὁ Φασ. Πάλι λοιπὸν μοῦ τάβαλες τὰ ντακολτι, κυρία,
κι' ἐκ τῆς Πλατείας οἱ κτυποῦ κι' ἀπὸ τὰ Θεωρία.
Ἡ Φασ. Μὴ φωνάται τὸ μπόλι μου ὅτ' ἄριστο τὸ μπράτσο;
Ὁ Φασ. Στριγγιζμὰν δὲν φωνάται, και κάτοι γιὰ νὰ κάτσω.
Ἡ Φασ.

Πῶς μάς βλέπουνε κι' ἔμας,
σῆμα σῆμα, μὲν μαρί,
χειροκρότησε τὴν Μάε,
χειροκρότησε τὴν Ρί.

Νὰ φανῆς λὸν ἄλλογ,
μὲ γκαρσὸν και παλληκαρ,
χειροκρότησε τὴν Νίγρ,
χειροκρότησε τὸν Κάρ.

Κάνε τὸν χωρατατζῆ,
νὰ κι' ἡ Χάρ κι' ἡ Βου κι' ἡ Τῆι,
ὅμως κῦττα και τὴν Ἡλ
και τῆς ἑλλαις ἀν προφίλ.

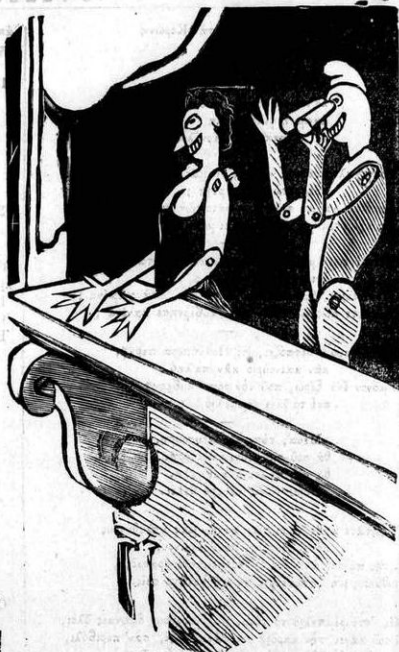
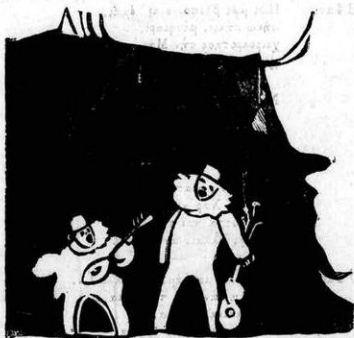
Ὁ Φασ.— Κίλ φολλί, μὰ φάμ, τί τριίλα...
βλέπω μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα...
ὄλο κόκκινα καπίλα,
ὄλο τῆς φωτιῆς τὸ χρώμα.

Ἐξ αὐτοῦ ἴσως κανίνας ἀσφαλὸς νὰ συμπεράνη
κάποιον πόλεμον ἰσχυάτως λὰ πατρι πῶς ἔχει κανίαι,
και μὲ κόκκιν' ἀ' προπὸ
θέλει τώρα νὰ φανῆ,
κι' εἶναι—πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ ;—
μία ροζῆ παπαρουνί.

Βίβ λὰ χίρι και βίβ λ' ἀμούρ,
μάς ἰσπάσαν τὴν μούρ,
και μ' αὐταῖς τῆς ντακολταῖς και τὰ ντακολτι, μὰ φάμ,
τοῦτ' ἀ' ρε σὶ βεδιάνω πῶς δὲν θάχωμα νὰ φάμ.

Ἡ Φασ.— Κίλ ἰσπρί ποῦ τόχως πάντα, μὰ δὲν ξέρισε, μπου-
πῶς χρειαζονται και λούσα και κορδόμενα πολλὰ, (ταλῆ,
γιὰ νὰ βλέπουνε κι' οἱ ἔτιοι τὴν μεγάλη ντακολταῖα
και γι' αὐτὴν τὴν ποβερετὶ μάς νὰ μὴ στρώσουν πισοῖτα,
μὰ νὰ γράφουν ὅσταν Ἐυρώπη πῶς τὸ κράτος ἔχει πόρους
και πολλοὺς και διαφόρους ;

Ὅμως κῦττα μὲ μικρῆ,
ἴε τὴν Μάρ, τὴν Κάρ, τὴν Κρί...
πῶς μεγάλωσαν ἀλήθεια κι' ἔχουν τώρα γκράν σουξί...
Ὁ Φασ. Δὲν ποῦ λὲς ποια νάνα τοῦτη μὲ καπίλο σὰν μπαξί;
Ἡ Φασ. Ἄμμ ἑκείνος ὁ στριγγιζὸς σὰν νὰ τοῦβαλαν κορσά;
ἀμμ' ὁ κοιλάρης ἑκείνος, ποῦ χρειαζέται μασσά ;

Ό Φασ. — Ποιὰ νὰν' ἔκλεινε, ποῦ μὰς μωραλίνει
μαῦρα ντυμένη
καρφαί καρφαί ;

Ποιὰ νὰν' ἔκλεινε, ποῦ σκίρτσκα κάνει
μὴ τὸ φουστάνι
τὸ θαλασσὶ ;

Ποιὰ νὰν' ἔκλεινε, ποῦ δείχνει σῶμα
μὴ σὶκ καὶ χρώμα
τόσο στυλινό ;

Ποιὰ νὰν' ἔκλεινε, ποῦ ποῦ καὶ τούτη,
πούναι μπικροῦτι
χωρὶς καπνὸ ;

Ἄπο τότε, πρὶν νὰ γίνῃ τῆς φυγῆς τὸ παταράκι
κὶ ἂν βρίζει οἱ Τουρκαλάδες ν' ἀριζάρουν ὅτῃν Ταράτσα,
λεκινῶν εἰν εἶδα κάλλη κὶ οὔτα λίσοντας ἂν φράκ,
κὶ ἔγω πόθον νὰ κηλάρω ντεκοκλί, λαμῆους καὶ μπράτσα.

Βοαγγὼν, ἰδοὺ κὶ οἱ Πρεσβεῖς, κὶ ἄλλοι φίλοι καὶ γυναστοί,
νὰ κὶ ὁ Πρίεσθς τῆς Τουρκίας... σακρινὸν καὶ σακριατί !
Μὰ καὶ τούτος τί θὰ κέρνῃ... σὰν ἀδείμαρ κὶ κὶ ὁ Βῆλος
θὰ γενῆ ἴδικός μας δίος.

Κὶλ νοῦ!... λὲς κὶ εἶναι ἴμερα...
στάσου ἄγιο παραπίρα
νὰ θαυμάσω τόσο λούσο
καὶ παρὰστασι ν' ἀκούσω.

Τὶ πακὸ καὶ τί πιπί !...
ποῖος πρόσφυξ εἰν θὰ πῆ :
«ὦ ! μὰ κὶλ φιλανθρωπί ;»

Βίβ λὰ Γκρεξ, βίβ λὰ γκλωάρ,
μπόν νοῦ κὶ ὀρεδουάρ.

Μὴ τὴν ἄγριον φροντίδα φιλανθρώπων Δισκοπῶν
δὲ παροσθημέν καλιν
εἰς παρὰστασιον μεγάλῃ
τῆς τοῦ πρόσφυγος τῆς Κρήτης, σιλλάδας πόνον καὶ δεινόν.
Ἐἰ εἰς αὐτὴν εἰς πᾶσι μέλον κὶ ἄγγελος ὁ Βουσιανῆς,
ἔσω μὴκε εἰς κεντὰρὶ λάβε ντερὶ ἀποροφῆ.

Ἐπιτηρὶς ἡ ὀρθικὴ
τὸ μέγα πατριωτικὸν
καὶ θίλλον δημοκρατικὸν τῆς φιλῆς Ἀδελφότητος,
μοιτηξ ἄλλου φρονήματος κὶ εὐλίπιστος νεότητος.

Χάρτης Ἐπιστοῦν Παλαιῆς, χάρτης ἰν πρώτος πρώτος,
ποῦ τὸν ἔχραβε σορὸς ὁ Μολοσσὸς ὁ Ζῆτος.